

N:o 23.

Ank. till Riksd. kansli den 9 mars 1897, kl. 1 e. m.

Utlåtande, i anledning af väckt motion om tillägg till kongl. förklaringen den 9 juni 1893 angående förbud mot öppnande till salu å sabbatstid af bod, der tobak eller hvad deraf är förfärdigadt, hålles till salu.

Uti 7 kap. 3 § strafflagen stadgas: Idkar någon å sön- eller högtidsdag, emellan klockan sex om morgonen och klockan nio om aftonen, handverk eller annat arbete, som uppskof tåla kan, straffes med böter, högst tjugo riksdaler, utan det sker till egen eller annans nödtorft. Lag samma vare, om kramlåda eller annan dylik bod å sådan sabbatstid till salu öppnas.

I öfverensstämmelse med ett af 1893 års Riksdag fattadt beslut utfärdades den 9 juni nämnda år af Kongl. Maj:t förklaring öfver ifrågavarande lagrum af innehåll, att med det deri stadgade förbud mot öppnande till salu å sabbatstid af kramlåda eller annan dylik bod afsåges jemväl bod, der tobak eller hvad deraf vore förfärdigadt, hålles till salu.

Uti en inom Första Kammaren väckt, till lagutskottets behandling hänvisad motion, n:o 16, har nu herr *Ljungberg* hemställt, att i berörda förklaring det tillägg måtte göras, att den försäljning af tobak och annat mera å sabbatstid, som nu är förbjuden i kramlåda eller annan bod, icke heller

Bih. till Riksd. Prot. 1897. 7 Saml. 17 Häft. (N:o 23)

må under sådan tid ega rum å vägar, gator, torg eller andra försäljningsställen.

Till stöd för motionen anföres bland annat:

Derest uti ifrågavarande lagförklaring efter ordet bod tillagts orden »eller annat försäljningsställe», så hade det med förbudet mot söndagsförsäljningen af cigarrer med mera dylikt afsedda ändamål kunnat uppnås och bodegarnes intressen ej förnärmats. Nu åter begagnade sig kaféer och förlustelseställen af denna lucka i författningen och af cigarrbodarnes stängning till att sön- och helgdagar göra sig en större skörd; och en liflig handel med denna vara öppnades på torg och gator på sön- och helgdagar af både äldre och yngre personer, äfven nära vid kyrkorna under gudstjensten. Det kunde icke för någon, som ville se lagstiftningens andemening respekterad, vara annat än smärtsamt och obehagligt att se ett så uppenbart gyckel bedrifvas med det välmenta, men illa affattade stadgandet i 1893 års kongl. förklaring; och då man torde kunna om söndagarne på sommaren blott på sträckan emellan Djurgårdsbron och Bellmansro räkna mer än 30 portativa cigarrbutiker, kunde det icke förundra, att dessa försäljare sjelfva funne den nya lagen löjlig — hvilket icke borde kunna sägas om någon lag — samt att de skattebetalande cigarrhandlarne i denna efterlåtenhet såge en orättvisa.

Mot bifall till motionärens förslag träda, enligt utskottets uppfattning, såväl formella som sakliga skäl hindrande i vägen. Hvad den formella sidan af förslaget vidkommer, torde det ej böra ifrågakomma att under form af lagförklaring antaga en lagbestämmelse, som i sig innebär utsträckning af ett stadgandes tillämplighet till ett område, hvilket det icke torde hafva varit lagstiftarens mening att under stadgandet inrymma. Helt anorlunda var förhållandet med den öfver strafflagens 7 kap. 3 § redan utfärdade förklaringen. Denna afsåg nemligen endast att uttryckligen förbjuda ett förfarande, som i strid med stadgandets andemening uppkommit och vunnit allmänlighet.

Utskottet kan i allt fall icke anse det vara lämpligt att, såsom motionären afsett, förbjuda all försäljning af tobaksvaror å sön- och helgdagar, så länge andra njutningsmedel få å sådana dagar hållas till salu.

Allmänt känt torde vara, att läskedrycker, frukter, sötsaker och annat dylikt i ganska stor omfattning under sabbatstid kringföras till försäljning

eller hållas till salu å gator och andra offentliga platser; och i kaféer och schweizerier pågår flerstädes utskänkning hela söndagen med undantag af de tider, då gudstjenst hålles.

Ett beslut af Riksdagen i motionens syfte skulle vid sådant förhållande kunna tydas så, att Riksdagen ansåge tobak som ett långt mer farligt njutningsmedel än t. ex. spirituosa, och att bruket af tobak vore helt och hållet förkastligt.

Med stöd af hvad ofvan anförts, hemställer alltså utskottet,

att herr Ljungbergs ifrågavarande motion icke må till någon Riksdagens åtgärd föranleda.

Stockholm den 9 mars 1897.

På lagutskottets vägnar:

CARL B. HASSELROT.

Herr *F. Andersson* har begärt få antecknadt, att han icke inom utskottet deltagit i behandlingen af detta ärende.
